Báthori Csaba

Túl az éveken

Már nem élek, nem oly sokáig
hogy ezt, őt elfelejteném,
bár szakadék mély ahová vitt
ülni napjaim peremén.

Élhetek ott hol sose voltam
illatában, ujja hegyén?
Isten legnagyobb elhagyottam
hiszi csak el, én vagyok én.

Kisebbet kellett volna lépnem,
kis számban nem vész a világ.
Közelről nézni szenvedésem
s elégedésem mértanát.

Mondd, mind boldog aki dalol ma?
Ezerfelé szakad a húr.
Őrülten vágy örök italra
főleg aki nem boldogul.

Sugdossák majd: kitett magáért,
aztán elfújták a szelek.
Ki tudja, elsüllyedt vagy átért
a bolygóra hol született.

Mondom: *sehová* vitt a párom –
mai öröm holnapi fájdalom.
Már estemben is megtalálom
szünetlen létem szép sorom.

Végek ha összeérnek

Egy hófehér rom volt a házunk
Érd sarában, sóskúti kő,
szellőzni nem kellett kiállnunk,
négy falunk közt széllevegő
járt, csontot rengető huzat.
Ha kutyánk lenn a fűre ráunt,
fal fokán felszállt magasabb
szféránkba, a farost tetőre,
hogy legalább az érdi tájfunt
felhőkben szagosítsa szőre.

Belülről láttad a gerendák
rücskös kérgét: kisebb-nagyobb
rések kőhíjasra tagolták
a teret, nyolc-tíz ablakot
nyitottak, lüktetett a táj.
Csontjaink reggel sose tudták,
hideg húsunknak épp mi fáj
a napot keltető homályban.
Viseltük ugyanazt az irhát
kutyaszagban és általában.

Kés, villa, kanál mind a padlón
állomásozott, tétova
halomban, össze-vissza lim-lom,
cókmókjaink nem volt hova
tenni, tér volt, de sose hely...
S ha beáztunk, a lepcses ólom
cseppek fröccsenéseivel
vájt agyaglyukas sárborostát
a sárga földre... nem csalódom,
így lettem ilyen keserű báb.

A bánat tett talán öreggé?
Gőzöm se volt, lehetek-e
ember, aki szívét kiköpné
másért, s akinek istene
nem lehet más, a gyűlölet
ura, ki mindent idegenné

zúz a földön s a föld felett.
Segít-e az, hogy itt születtem,
bírni az ittenieket?
Öregnek nem marad zene.

Meglehet, túl hosszan feküdtem
hanyatt, ringató gonoszok
közt, ködképekért lelkesülten,
mint akit anyja becsapott
s most már örökre vak marad.
Nem ismerem, ki lappang ott benn
eltérített szívem alatt.
Vak bosszú, hogy felfoghatatlan
lény vagyok, ki csak az űrben
kapaszkodhat meg boldogabban.